

азъ прѣкарувахъ цѣлы дни и нощи въ тѣгы и сълзы да выкамъ бащѣ си и да плачѣ за любовника си! Ахъ Любинскій, колко останѣхъ смаяна, и съ каквѣ радость ся изпълни сърдцето ми когато тя съзрѣхъ въ градинѣтъ на Дурлинскаго!

Чичиканъ слушаше съ вниманіе прикаскытъ на нашитѣ злочестины, и виждаше ся въ умиленіе отъ злострадаиѣта ни, когато прѣдняя стража отъ дружината му повыка за помощъ на оръжіе. Като ны остави внезапно, той ся завтече къмъ мостътъ, отъ дѣто ся чуеше голѣмъ екотъ.

Любинскій, Лодоиско, двойце ничтожна и навѣтна, извика Дурлинскій, зарадванъ до уши отъ тѣзи новѣ случкѣ, мысляхте да сѣ измѣкните отъ рѣцѣтъ ми? треперѣте сега! Защото пакъ ще подпадните подъ власть—тѣ ми; околнитѣ ми съсѣди като сѣ дозели за злочестинѣтъ ми, непрѣменно сѣ ся събрали и ми идѣтъ на помощъ. . . . .

— За да ти отмѣстятъ повече, злодѣе, отговори му Болеславъ, като дръпнѣ въ същото врѣме единъ желѣзенъ лостъ за да му смаже главѣтъ и да го осмърти тамо на мѣстото му; но азъго не оставихъ. На това ето Чичиканъ ся завърнѣ при насъ и каза ни че нѣма нищо. Едно отдѣленіе, казуваше той, отъ моѣтъ четѣ, което вчера бѣхъ пратилъ на плѣчкѣ и му бѣхъ зарѣчалъ да дойде тукъ да мя намѣри, иде сега и кара нѣколко плѣнници, а то друго нѣма нищо; мирно на около и нѣма никой да ся е появилъ отъ нѣкъдѣ.